

den fornødne Bemyndigelse i saa Henseende indeholdes i Forslagets § 29, Stk. 2.

Til § 48.

Svarer til Invalideforsikringslovens § 16, Stk. 1 og 2. Dennes Stk. 3 findes optaget i § 49.

I Paragraffen er det fastsat, at det paa-hviler Retten at afgøre ikke alene, om Invaliditet foreligger, men ogsaa om den forsikrede opfylder Betingelserne for at faa det for svære Former af Invaliditet i § 40, Stk. 1, fastsatte Tillæg.

Løvrigt er der ved Affattelsen af Paragraffen sket den vigtige Forandring, at man har opgivet Sondringen mellem forbigaaende og vedvarende Invaliditet. Med Hensyn hertil bemærkes følgende:

Efter Bestemmelsen i den gældende Invalideforsikringslov § 16 afgør Raadet ved Kendelse, om en indtraadt Invaliditet skønnes at være vedvarende eller kun forbigaaende, og efter Bestemmelserne i nævnte Lovs § 17 medfører en Kendelse om vedvarende Invaliditet Renteudbetaling fra Invaliditetens Indtræden — tidligst Begæringens Indgivelse —, medens en Kendelse om forbigaaende Invaliditet først medfører Renteudbetaling fra det Tidspunkt, da Retten til Dagpenge fra Sygekassen og den tilsvarende Hjælp i Henhold til Fattiglovens § 63 er ophørt.

Den nævnte Forskel i Renteudbetalingsreglerne, der kan komme til at virke haardt, eftersom 80 pCt. af de sygeforsikrede Mænd og 90 pCt. af de sygeforsikrede Kvinder kun har sikret sig 1 Kr. eller derunder i Dagpengehjælp fra Sygekassen, har man ikke ment at burde opretholde, og dette saa meget mindre som Usikkerheden med Hensyn til Tidspunktet for en forbigaaende Rentenydere Adgang til at oppebære Renten vanskelig lader sig forene med Lovforslagets Bestemmelser om, at Rentens Beregning og Udbetaling foretages af vedkommende Kommunalbestyrelse.

Den bestaaende Ordning virker vildledende for Befolkningen, der vanskelig kan forstaa, at en Kendelse om Invaliditet ikke i alle Tilfælde medfører Renteudbetaling med det samme, og at Rentenydelsen, saafremt Kendelsen lyder paa forbigaaende Invaliditet, ofte først indtræder lang Tid efter Kendelsens Afsigelse og Invaliditetens Indtræden. Tilmed synes der ikke at foreligge afgørende Grunde for økonomisk at behandle Rentenyderne forskelligt. Det afgørende for Rentenydelse er, om Erhvervsevnen er nedsat til $\frac{1}{3}$, og det er den, hvad enten Invaliditeten skønnes vedvarende eller forbigaa-

ende. Rentenyderne har desuden, hvad enten der er Tale om vedvarende eller forbigaaende Invaliditet, betalt Sygekasse- og Invalideforsikringskontingent, og der synes ingen afgørende Grund til, at den ene Gruppe Rentenydere, de vedvarende, fra Begæringens Indgivelse til Rentens Anvisning kan oppebære baade Dagpenge fra Sygekassen og fuld Rente, medens de forbigaaende i nævnte Tidsrum kun kan oppebære Dagpenge fra Sygekassen — og endda tillige skal have benyttet denne Adgang til Hjælp, saalænge Betingelserne herfor foreligger, forinden Renteudbetaling kan finde Sted. I denne Forbindelse maa tillige nævnes, at Skønnet over, om en Invaliditetstilstand er vedvarende eller forbigaaende, i Praksis frembyder saa store Vanskeligheder, at Uensartethed ikke helt kan undgaas.

Ved i Forslaget at indføre ensartede Bestemmelser vedrørende Renteberegningen for alle Rentenydere opnaar man en praktisk brugbar og let anvendelig Regel at arbejde efter, og ligestiller de i Forhold til Invalideforsikringen ganske ensartede Tilfælde. Ved Bestemmelsen i Forslagets § 53, Stk. 5, om Sygekassernes Refusionskrav i det tilkendte Rentebeløb bringer man Renteudbetalingsreglerne for alle Rentenydere i Overensstemmelse med den til den nugældende Sygekasselovs § 19 svarende Bestemmelse i Forslagets § 18, Nr. 3, hvorefter der ikke kan ydes Pengehjælp til Invalidirentenydere udover 1 Krone pr. Dag.

Til § 49.

Stk. 1 og 2 svarer til Invalideforsikringslovens § 13. Blandt dem, Retten er berettiget til at kræve Oplysninger af, er i Konsekvens af den nye Ordning opført Sygeforeningernes Bestyrelser.

Den i 1927 indførte Bestemmelse om, at der til delvis Dækning af Rettens Udgifter ved Sagens Oplysning i lægelig Henseende skal tilbageholdes et Beløb af ikke over 30 Kr., naar Invalidirente anvises, har man ladet udgaa, idet man anser det for irrationelt at gøre et saadant Fradrag i Renten. Naar Rente tilkendes, er Sagen jo netop rejst med Rette, og der kan derfor ikke rettes Bebrejdelse mod den forsikrede for at have paaført det offentlige unødvendige Udgifter.

Bestemmelsen om, at Rejsseudgifter betales af Retten, er nu i Modsætning til tidligere affattet saaledes, at den ogsaa kan omfatte Rejskhjælp til en Ledsager, hvor det er nødvendigt, at Invaliden har en saadan.